

Любимо

Пам'ятаємо

Сумуємо

Ільницький Ігор

Богданович

29.04.1983 - 07.10.2024

Роботу виконали :

учениці 9-Б класу Сокальської ЗШ І-ІІІ ст. № 2

Стаднік Тетяна,

Будник Вікторія

Наукові керівники:

заступник директора Мигасюк Г.М.

учитель історії Царинська М.О.

Серце плаче від болю...

НАЙВАЖЧИЙ БІЛЬ, КОЛИ ОБІЙНЯТИ І ПОБАЧИТИ НЕ
МОЖЕШ ВЖЕ НІКОЛИ... А В ПАМ'ЯТІ
ЗАЛИШАЄТЬСЯ СИН ЖИВИМ...

Мама Героя Ільницька М.М.

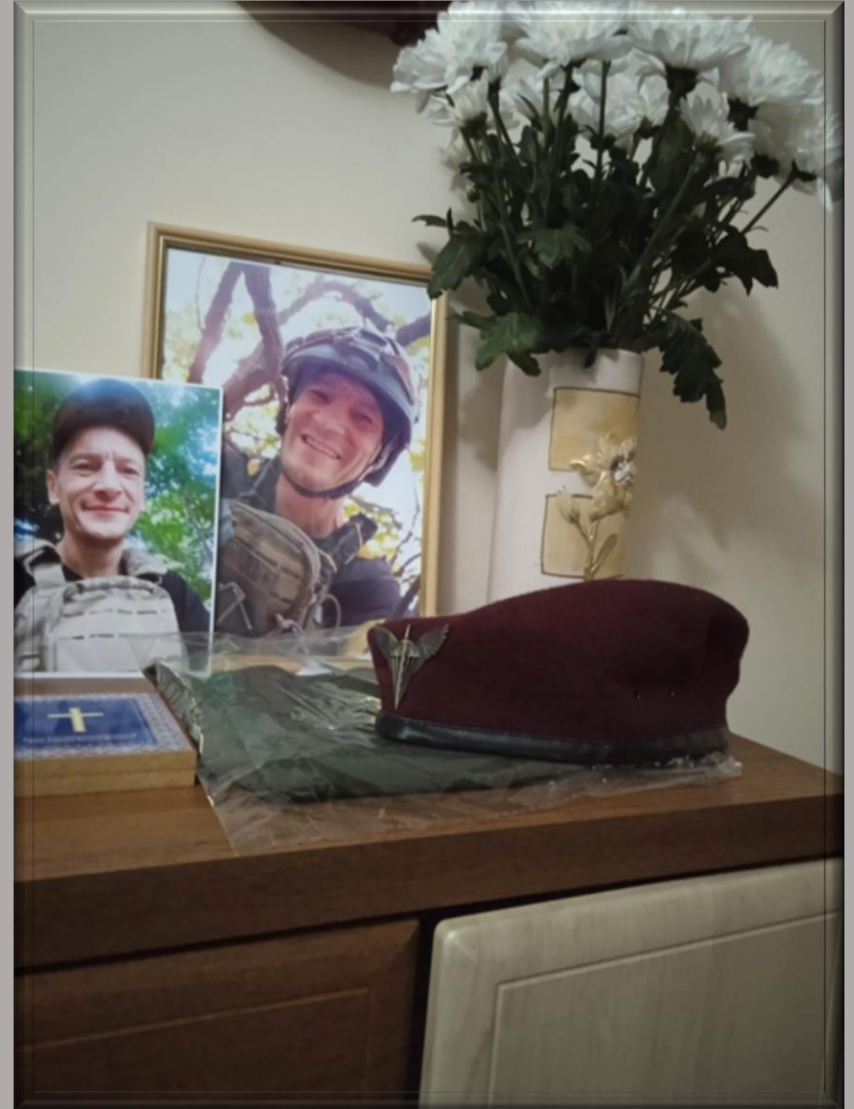

Фото. Мама Марія Михайлівна.Тато Богдан Іванович

«Приснився дивний сон, що син живий...Такий усміхнений, в військовім однострої... - Прасуй, матусю, вишивАнку, - каже він, - бо так давно носив, хіба ще в школі... Букет ромашок білих дав мені. Одів прасовану вишИвану сорочку... ,обняв..., пішов... Ромашки в сні подарував мені...Тепер несу Тобі, рідненький мій синочку»

(мама Героя - Марія Ільницька)

Здавалося, ще вчора ви жартували, сміялися, плакали разом, будували спільні плани на життя, інколи сперечалися чи навіть конфліктували, а сьогодні – особливий світ, наповнений присутністю рідної людини, перестав існувати.

"Назавжди" – те, що відмовляється сприйняти наша свідомість і що змушує нас почуватися безпомічними, повсякчас шукаючи відповіді на запитання: "Чому це сталося саме зо мною?". Смерть близької особи – те, з чим змиритися важко, нестерпно боляче ...

Вона втирає сльози. Сумує. Загортається в прапор. Пов'язує голову в чорну хустку. Вірить, що її син тепер у небесному війську. І тамує біль, який насправді нікуди не зникає, стає частиною душі, але водночас змушує піднятися, стати на ноги і робити щось в його ім'я. Наприклад, посіяти квіти, які він так любив. Не встиг посіяти сам, бо пішов на війну. Будуть іти люди повз уквітчану хату, подивляться на квіти – дякуватимуть за СИНА, за життя та волю. Такою є матір, у якої старший син – військовий, і вже бачив війну. А молодший...попросився... прийняла його рішення захищати країну від ворога, боронити рідну землю. Жінка тримає в руках великий букет білих квітів, які їй дарував Син до Дня матері, Дня народження , і... просто так... Цього року син Ігор уже не зможе привітати МАМУ, зателефонувати ТАТУ – долучився до небесного батальйону захисників СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ.

Гльницький Ігор Богданович народився 29 квітня 1983 року у місті Енгельс Саратовської області, Російська Федерація (іронія долі). Мама Марія Михайлівна, тато Богдан Іванович, брат Сергій (професійний військовий). У 1984 році сім'я переїхала у місто Сокаль. Ігор ходив у садочок №5 м. Сокаля. Навчався у Сокальській середній школі №2. Поступив у Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу, який закінчив у 2006 році.

Разом із батьком і старшим братом Сергієм, котрий на даний час військовий-прикордонник, створили невеличкий автосервіс, де Ігор працював механіком з технічного обслуговування та ремонту автомобілів та інших автотранспортних засобів.

29 квітня 2023 року, у свій день народження, пішов добровольцем до війська захищати Україну від лютого ворога. Базову загальну підготовку в рамках операції Інтерфлекс проходив на території Великої Британії. Після навчання був направлений у військову частину А2120, 81 окрема аеромобільна бригада Десантно-штурмових військ ЗСУ. Постійно був учасником штурмів, бойових дій в гарячих точках: м. Білогорівка Луганської обл., села Серебрянка, Григорівка, у Сіверську, Бахмуті.

«Нам, батькам, неодноразово дякували командири, побратими за сина -хороброго воїна, доброго товариша. А 7 жовтня 2024 року подзвонив командир, висловивши щирі співчуття: під час виконання бойового завдання Ігор загинув біля м. Білогорівки Сєвєродонецького району Луганської області. На похорон приїхали побратими Ігоря і командир, долаючи далекий, важкий, тривожний шлях, з Луганщини. Сум, Біль, Розпач. Пишу і плачу, гірко...»- пише нам Марія Михайлівна. Бо важко їй даються розмови та спогади про сина. Минуло тільки 40 днів з дня загибелі. Рана глибока...Ятрить...

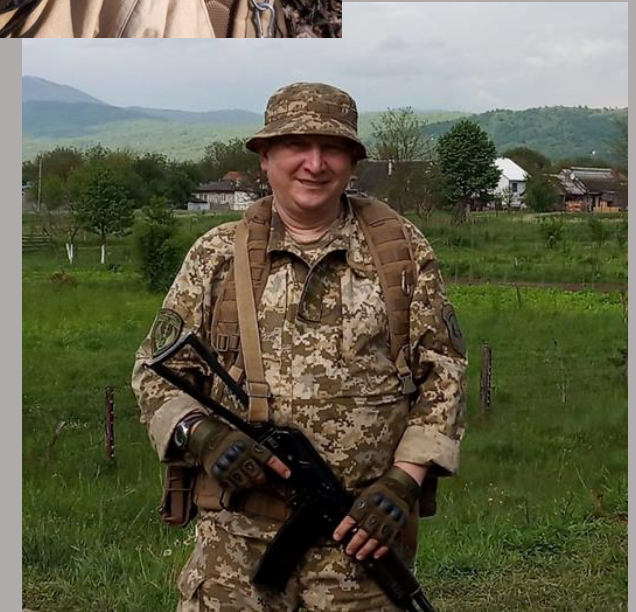

Фото. Брат Сергій (прикордонник)

«Пригадую, коли ми запрошували Марію Михайлівну, нашу вчительку-ветерана професійної праці на День вчителя до школи, вона дуже раділа зустрічі з дітьми: пригортала їх, обіймала, дякувала за запрошення. Через сльози казала, що до школи, може, не прийде, оскільки сини у гарячих точках, на війні. Але все ж таки прийшла до нас на Свято. Спілкувалася щиро з колегами, випускниками, дякувала за радісні хвилини в стінах Сокальської ЗШ №2, за можливість трішки відпочити. Директор закладу Кравцова Л.В.сердечно привітала гостей з професійним святом та подякувала МАМІ (Ільницькій М.М.) за СИНІВ!.. А за кілька днів ми отримали страшну звістку...загинув Ільницький Ігор», - розповідає нам Мигасюк Г.М., заступник директора.

На фейсбуці, на сторінці Сокальської міської ради, ми прочитали болюче повідомлення : «Сьогодні вранці отримали чергову сумну звістку. 07 жовтня 2024 року в районі бойових дій, біля населеного пункту Білогорівка Северодонецького району Луганської області під час виконання бойового завдання загинув Герой ІЛЬНИЦЬКИЙ Ігор Богданович, 1983 р.н. , житель м. Сокаль. Служив навідником мінометного відділення мінометного взводу 1 аеромобільного батальйону у військовій частині А2120. Висловлюємо щирі співчуття з приводу непоправної втрати батькам та братові Героя.

Вічна пам'ять ГЕРОЮ!»

У п'ятницю , 11 жовтня о 15.00 год., Біля храму св.ап.Петра і Павла зустріли двох захисників Сокальської громади : Мар'яна Химича та Ігоря Ільницького. Поховання відбулося 12 жовтня на Алеї Героїв у місті Сокаль.

«Щиро дякуємо всім-всім за підтримку, за співчутливі слова, за організацію похорону нашого синочка - воїна Ігоря. Турботлива атмосфера отців Ярослава, Михайла, Андрія, Володимира, братчиків, Дацишина Олега Володимировича, адміністрації міста Сокаль, Кінологічного навчального центру м.Великі Мости допомогли нам, батькам, віддати нашому синочку Ігорю, ВОЇНУ, останню шану з повагою та гідністю. ОСОБЛИВА ПОДЯКА командирю і побратимам нашого сина Ігоря, котрі особисто приїхали, долаючи далекий, тривожний і важкий шлях, провести їх товариша, бойового брата, нашого сина, в останню дорогу... Обіймаю вас, рідненькі, молитвами... Я називала і називатиму вас моїми синочками. Хай Господь благословляє вас усіх та ваші сім'ї. Миру вам усім, Божої опіки та Ангелів-Охоронців», - слова вдячності мами Ільницької М.М. були записані нею на сторінці фейсбуку.

Фото. Колаж з фейсбуку (робота МАМИ)

А ми хочемо подякувати БАТЬКАМ за СИНА! Подякувати теплими спогадами учителів, однокласників, родичів.

«Ми з родиною Ільницьких дружимо вже давно. Познайомила нас Сокальська ЗШ №2. Ми стали колегами, потім друзями, пізніше кумами. Ми більше, ніж родина. Марія Михайлівна була зі мною і в радісні моменти, і у важкі хвилини підтримувала, допомагала. Так і її сини. Саме Ігор став хресним батьком для нашої Вітусі. Був чуйним, добрим, люблячим татусем. Вона завжди чекала Святого Миколая, бо знала, що хресний прийде до неї з великими подарунками і вони будуть весело проводити час. Віта любила ходити до Ігоря в гості. Вони завжди удвох накривали та сервірували гарний стіл. Ігор ніколи не забував про Віту навіть тоді, коли її не стало. Він постійно приходив до неї на могилу і ніс її улюблені квіти. Для них він зробив і поставив на могилі окрему вазу. Телефонуючи батькам з фронту, нагадував їм щонеділі ходити до Вітки (так він її ніжно називав) і приносити квіти. Вона для нього була Ангелом-Охоронцем (завжди так казав)», - розповідає нам *Ільницька О.В*, *учителька початкових класів Сокальської ЗШ №2.*

«Звістка про героїчну загибель учня нашої школи Ільницького Ігоря стала шоком, невимовним болем для всіх, хто його знав. Ігорчику! Пам'ятаю тебе ще зовсім маленьким, коли твоя мама, учителька початкових класів Марія Михайлівна, приводила тебе до себе на роботу. Маленький, усміхнений, гарненький хлопчик з великими оченятами. Під час навчання в школі ти був дуже позитивним, веселим, розумним, непосидючим, чесним, товариським. Любив спорт і машини...Таким залишився і в дорослому житті. У тебе було загострене почуття справедливості, тому і пішов, не вагаючись, захищати свою країну й рідних. Кажуть, що війна забирає найкращих! Так воно і є! А ми тут, на землі, маємо пам'ятати про всіх, хто віддав своє життя за нас, за Україну! Усміхненим, змужнілим, дуже вродливим дивишся ти на нас із свого останнього фото, яке так трепетно й ніжно гладили та цілували з плачем твої батьки та брат Сергій. Ще довго будуть загоюватися їхні рани від втрати найріднішої кровиночки. Та чи загояться? Напевно, ні! Ігорчику, вічна тобі ПАМ'ЯТЬ і СЛАВА, наш ГЕРОЮ!» - поділилася своєю історією вчитель зарубіжної літератури Сокальської ЗШ №2 Наливайко О.Є.

Завершимо розповідь про новітнього Героя словами випускниці нашої школи Іри Кокотень, котрі вона записала на фейсбуці на сторінці мами: «Дуже шкода...Завжди усміхнений, веселий та добрий...Таким будемо пам'ятати Ігоря! Прийміть найщиріші співчуття...Нехай спочиває з Богом...»

ТИХ, КОГО МИ ЛЮБИМО,

Не можна замінити

НІКОЛИ ...

НІКИМ ...

НІЗАЩО ...

